

13. Op 6 januari 2009 werd verzoeker nogmaals gehoord voor het Commissariaat-generaal omtrent bijkomende vragen betreffende het vluchtelingenstatuut. Op 22 april 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 27 april 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Shiraz, waar u woont samen met uw ouders, (T. A.) en (R. J.) (O.V. 4.976.212) en uw jongere broer, (T. P.) (O.V. 5.545.892). In 2000 zouden zij naar België gekomen zijn omwille van uw vaders problemen met de autoriteiten. Toen de autoriteiten uw vader wilden arresteren naar aanleiding van een redevoering in een moskee waarin hij had geageerd tegen de Opperste Gids, zou u zijn tussengekomen en tengevolge daarvan zelf zijn gearresteerd en gedurende 11 dagen zijn vastgehouden. Na uw vrijlating zou u nog bedreigd zijn door leden van de ordodiensten. U zou uiteindelijk Iran verlaten hebben in maart 2002 omdat u door de Bassidj gezocht werd omwille van uw interesse in het christendom. Op grond daarvan diende u een eerste asielaanvraag in, waarbij door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen wegens het kennelijk ongegronde karakter van uw asielaanvraag. Bij arrest van 17 november 2003 verwiëp de Raad van State uw vordering tot schorsing en uw verzoek tot nietigverklaring van laatstgenoemde beslissing. Op 27 november 2003 diende u een tweede asielaanvraag in, waarbij u een vrees voor vervolging inniep in de eerste plaats gebaseerd op uw politiek activisme in België. U zou hier hebben deelgenomen aan stakingen aan de ULB (Université Libre Bruxelles) en aan demonstraties gericht tegen de mensenrechtenschendingen in Iran. U zou tijdens een speech, die later zou zijn uitgezonden door een Amerikaanse zender, zijn uitgevaren tegen het Iraanse regime. Tijdens de stakingen aan de ULB zou u mensen van MIHAN-partij (Iran Motherland Party, constitutionele partij) hebben leren kennen en ongeveer 3-4 maanden later (december 2003-januari 2004) zou u lid geworden zijn van deze partij, net als uw broer (P.). U zou samen de internetsite van de partij in België hebben beheerd. Daarnaast riep u ook een vrees voor vervolging in omwille van uw bekering tot het christendom. Toen u Iran verliet zouden u al beschouwd hebben als een geloofsafvallige, maar op 19 april 2003 zou u gedoopt zijn in een katholieke kerk in België. Op 24 mei 2004 werd door het Commissariaat-generaal een weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Op 30 juni 2005 kende de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen u de vluchtelingenstatus toe.

B. Motivering

Omdat op basis van verkregen informatie van de Federale Politie en een aantal documenten (onder meer uw militaire afzwaaikaart en vijf documenten m.b.t. uw religieus huwelijk met (S. H.)), waarbij werd vastgesteld dat u uw (religieus) huwelijk in een Iraanse moskee in Turkije regelde en deze huwelijksdocumenten liet legaliseren door het Iraanse consulaat in Turkije, besloot ik te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is, rekening houdend met artikel 1, C van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Deze paragraaf heeft namelijk betrekking op omstandigheden waardoor een persoon die als vluchteling werd erkend, niet langer kan weigeren om de bescherming van zijn nationale autoriteiten te vragen. Gezien uw asielaanvraag, uw vrees voor vervolging en uw beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling onder andere gebaseerd waren op uw bewering dat de Iraanse autoriteiten u steeds als een afvallige hebben beschouwd en op de hoogte zouden zijn van uw bekering tot het katholicisme (doopsel) in België, kan, wat uw beweerdde bekering betreft, ten aanzien van u niet langer een vrees voor vervolging wehouden worden. Zo dient te worden vastgesteld dat u zonder problemen een moslimhuwelijk aanging met een Iraanse staatsburger, in een shiëetische Iraanse moskee in Turkije. U liet voorts het huwelijkscontract legaliseren door de vertegenwoordiging van de Iraanse autoriteiten (het Iraanse consulaat in Istanbul). Toen u werd gevraagd hoe de Iraanse autoriteiten u, gezien hierboven vermelde feiten, van afvalligheid zouden kunnen verdenken, stelde u louter dat u een religieus huwelijkscontract van u nog geen moslim maakt. Toen u meermaals werd gevraagd hoe de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van uw (eerdere) bekering, temeer gezien u na uw bekering volgens de moslimtraditie huwde en deze documenten aan het Iraanse consulaat overmaakte, stelde u aanvankelijk dat de Iraanse autoriteiten niet aanwezig waren bij uw doop, om daarna te beweren dat u niet geloofde dat het Commissariaat-generaal bovengenoemde documenten verkreeg van de Federale Politie. U stelde dat de Iraanse autoriteiten mij deze documenten zouden hebben overgemaakt (gehoor CGVS p. 11). Deze bewering is niet ernstig te nemen. Overigens

dient in verband met uw bekenning tot het christendom eveneens te worden vastgesteld dat van uw beweerde religieuze engagement, sinds het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus, niets meer overblijft. Gevraagd waar u zich destijds liet dopen, verklaarde u de naam van de betreffende kerk en de familienaam van de pastoor niet meer te weten (gehoor CGVS pp. 6,7). Verder stelde u reeds enkele jaren niets concreet te doen met uw nieuw verworven geloof. U bezoekt slechts af en toe een kerk ("om het even welke als u zich trestig voelt" - gehoor CGVS p. 7) en u beperkt het vieren van katholieke/christelijke feesten enkel tot het kopen van een kerstboom op 25 december. U heeft zelfs nooit een kersiviering (de kerstmis) bijgewoond. Voor het overige onderneemt u nooit iets (zich(baar) waaruit mensen zouden kunnen afleiden dat u een katholiek/christen bent (gehoor CGVS p. 7). Uw bewering door de Iraanse autoriteiten te worden gezien als een bekeerling/afvallige, wordt door bovenstaande vaststellingen volledig ondermijnd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk uw verbintenis met (S. H.) niet spontaan vernoemde wanneer u werd gevraagd naar een eventueel huwelijk. Toen u werd gevraagd of u nog met anderen dan met de aanvankelijk door u genoemde (S. R.) verloofd was geweest, stelde u ook met (S. H.) te zijn verloofd geweest. U voegde toe dat er geen sprake was van een relatie en dat u met haar nooit een religieus huwelijk aanging (gehoor CGVS p. 8). Pas na confrontatie met de bovengenoemde documenten gaf u toe haar te hebben willen huwen, maar bleef u erbij dat er uit uw intenties niets officieel was voortgekomen (gehoor CGVS pp. 8-11). Uit de beschikbare documentatie blijkt echter dat u wel degelijk een officieel huwelijkscontract hebt afgesloten. Gevraagd of u uw huwelijk heeft laten ontbinden, gezien uw verklaringen geen enkel contact meer te hebben met de betreffende persoon, verklaarde u dit niet te hebben gedaan (gehoor CGVS p. 13). Om uw huwelijk officieel te laten gelden werd onder andere uw militaire afzwaaikaart (d.d. 20/06/1378 Perzische kalender, komt overeen met 11/09/1999 in de Gregoriaanse jaartelling) neergelegd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat ook uw opeenvolgende verklaringen over uw legerdienst niet eensluidend zijn. Waar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde te zijn opgeroepen tot het vervullen van uw militaire dienstplicht (gehoor CGVS 1ste AA, d.d. 04/07/2002, p. 3), verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 6 januari 2009 aanvankelijk nooit te zijn geconvoceerd voor militaire dienst (gehoor CGVS p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, paste u uw verklaringen aan en stelde u toch te zijn geconvoceerd maar nooit op de uitnodiging te zijn ingegaan. U weet uw tegenstrijdige verklaringen aan het feit dat u uw eerdere verklaringen te lang geleden heeft afgelegd om ze u nog te kunnen herinneren (gehoor CGVS p. 5). Die uitleg is geenszins afdoende. Van een kandidaat-vluchteling kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij een elementaire vraag, als een vraag over zijn dienstplicht, spontaan kan beantwoorden. Bovendien stelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u, door het niet ingaan op militaire convocaties, problemen had. U kon immers geen bankrekening openen en had u geen toegang tot het openbare ambt (gehoor CGVS 1ste AA, d.d. 04/07/2002, p. 3). Uit documenten waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt voorts dat u reeds vier jaar voor uw vertrek naar België in het bezit was van een militaire afzwaaikaart. Uit de gegevens van dit document blijkt duidelijk dat u in staat bent geweest uw dienstplicht af te kopen. U verklaarde echter nooit uw dienstplicht te hebben afgekocht (gehoor CGVS p. 5). Toen de bewuste kaart aan u werd voorgelegd, beweerde u dat u dit document nooit eerder heeft gezien en het waarschijnlijk werd opgemaakt door uw vijanden (gehoor CGVS p. 6). Aan deze bewering kan geen enkel geloof worden gehecht. Immers, gevraagd welke baat uw vijanden zou hebben bij het opmaken van een dergelijk document op uw naam, antwoordde u louter dat u niets meer met Iran te maken wil hebben (gehoor CGVS p. 6). Enige afdoende uitleg kon u aldus niet verstrekken.

Over uw politieke engagement in België, dat mede aan de basis lag van uw erkenning als vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dient te worden vastgesteld dat u sinds het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus, geen lid (meer) bent van een of andere (oppositie)partij/organisatie (gehoor CGVS p. 12). Uw activiteiten beperken zich tot een jaarlijkse deelname aan een herdenking van de Iraanse revolutie (22 Bahman). U zou tijdens deze manifestatie aanwezig zijn als gewone deelnemer (gehoor CGVS p. 12). Hoedanook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten ervan uitgaan dat vele asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na hun vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in het oog houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie achter alleen voor

leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw activiteiten in het buitenland.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat uw vrees voor vervolging, waarvan u ons kennis gaf en op basis waarvan u als vluchteling werd erkend, niet langer gegrond is. Bij gevolg wordt in overeenstemming met artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet het statuut van vluchteling, dat u op 30 juni 2005 werd toegekend, ingetrokken.

De beslissing wordt meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die bevoegd is inzake verblijf.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, C van de Conventie van Genève, artikel 57/6, lid 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 8 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de artikelen 17 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten (BUPO), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat het zeer onduidelijk is hoe en waarom de zending bevattende de documenten op grond waarvan de Commissaris-generaal heeft besloten tot intrekking van de vluchtelingenstatus in handen is gekomen van de luchthavenpolitie van Luik en waarom deze zending niet aan de bestemming werd overgemaakt vermits het om persoonlijke en zeer vertrouwelijke medische documenten en inlichtingen ging. Verzoeker is van oordeel dat deze documenten hetzij onrechtmatig in het bezit zijn gekomen van de luchthavenpolitie, hetzij met schending van het recht op privacy aan het Commissariaat-generaal zijn overgemaakt. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal niet het recht had op deze basis een onderzoek te starten dat zou kunnen leiden tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Aangezien de documenten zeer delicate medische gegevens bevatten, acht verzoeker het recht op briefgeheim zoals bepaald in artikel 29 van de Grondwet en het medisch geheim zoals bepaald in artikel 22 van het Grondwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Voor het overige tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Ingevolge 55/3 van de Vreemdelingenwet houdt een vreemdeling op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève, welke paragraaf betrekking heeft op omstandigheden waardoor een persoon die als vluchteling werd erkend niet langer kan weigeren om de bescherming van zijn nationale autoriteiten te vragen.

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

" De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd.

(...)

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus alsmede ten aanzien van de

vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest; (...)"

De beoordeling van het persoonlijke gedrag van een asielzoeker in het kader van artikel 57/6, eerste lid, 7° van voormelde wet, is een feitenkwestie, waarbij noodzakelijkerwijze verschillende elementen betreffende dit gedrag in overweging dienen genomen te worden. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) zijn bewering dat de Iraanse autoriteiten hem steeds als een afvallige hebben beschouwd en op de hoogte zouden zijn van zijn bekering tot het katholicisme in België volledig wordt ondermijnd door de vaststellingen dat verzoeker een moslimhuwelijk aanging met een Iraanse staatsburger in een sjiïetisch-Iraanse moskee in Turkije, hij het huwelijkscontract liet legaliseren door de het Iraanse consulaat in Istanbul en van zijn beweerde religieuze engagement sinds het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus niets meer overleefd blijft, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) hij aanvankelijk zijn verbintenis met S. H. niet spontaan vernoemde wanneer hem werd gevraagd naar een eventueel huwelijk en hij zelfs na confrontatie met de documenten in verband met zijn religieus huwelijk met S.H. weliswaar toegaf met haar te hebben willen huwen doch bleef volhouden dat er uit deze intenties niets officieels is voortgekomen, (iii) zijn opeenvolgende verklaringen over zijn legerdienst niet eensluidend zijn zoals gedetailleerd wordt toegelicht en (iv) hij sinds het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus geen lid (meer) is van een of andere (oppositie)partij/organisatie en zijn activiteiten zich beperken tot een jaarlijkse deelname aan een herdenking van de Iraanse revolutie zodat, gelet op zijn profiel, bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten in het buitenland.

De overwegingen en vaststellingen van de bestreden beslissing zijn grotendeels gesteund op informatie en documenten, inzonderheid de documenten die betrekking hebben op verzoekers afgesloten huwelijk met een Iraanse onderdane, verkregen van de Federale Politie, meer bepaald de luchthavenpolitie van Bierset. Waar verzoeker voorhoudt dat het voor hem zeer onduidelijk is hoe en waarom de zending met zijn persoonlijke documenten in handen is gekomen van de luchthavenpolitie van Bierset en waarom deze zending niet aan de bestemming is overgemaakt, hij van oordeel is dat de documenten hetzij onrechtmatig in het bezit zijn gekomen van de luchthavenpolitie hetzij met schending van het recht op privacy aan het Commissariaat-generaal zijn overgemaakt stelt de Raad vast dat uit het confidentieel rapport van de luchthavenpolitie van Bierset blijkt dat het adres van de bestemming van de documenten volledig in het "Arabisch" was geschreven en de politie de naam van de bestemming, verzoekers ouders, en de naam van de eigenaar van de documenten kon achterhalen door de inhoud van de documenten in de zending. Indien het voor verzoeker onduidelijk is waarom zijn documenten terecht kwamen bij de luchthavenpolitie van Bierset en hij de mening is toegedaan dat de luchthavenpolitie van Bierset bij deze handeling verzoekers recht op briefgeheim en zijn recht op privacy heeft geschonden, belet niets hem contact op te nemen met deze dienst of klacht in te dienen tegen de luchthavenpolitie van Bierset.

Op basis van artikel 57/7, tweede lid van de Vreemdelingenwet is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatoezen gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Ongeacht de wijze waarop de documenten in handen zijn gekomen van de luchthavenpolitie, en zonder ter zake tot een beoordeling over te gaan – waartoe de Raad overigens in het kader van huidige procedure niet bevoegd is – kan derhalve niet worden volgehouden dat de Commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 17 van het BULO en de artikelen 22 en 29 van de Grondwet heeft geschonden. In ieder geval toont verzoeker niet aan dat de Commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing de door verzoeker genoemde artikelen, die betrekking hebben op het briefgeheim en het recht op privacy, zou hebben geschonden.

2.4. De Raad stelt vast dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker erkende als vluchteling omdat hij geïnterviewd werd door de Amerikaans-Iraanse zender "Channel 1", hij tijdens dit interview zijn naam en voornaam vermeldde, hij sprak over de mollahs in Iran en in het Engels een boodschap gaat ter attentie van Kofi Annan, secretaris-generaal van de Verenigde Naties, hij het Iraanse regime bekritiseerde, hij zich bovendien in België bekeerd heeft tot het Christendom, hij reeds in Iran belangstelling had voor het Christendom, hij op 19 april 2003 gedoopt werd, hij nauw contact had met zijn pastoor ter voorbereiding van zijn doopsel, hij eenmaal per week of om de twee weken les kreeg van zijn pastoor, hij uit een zeer religieuze familie komt en verwant is met Ayatollah Shirazi, die lid

is van de Iraanse Grondwettelijke Raad, het machtigste orgaan binnen het Iraanse regime en deze man het niet eens kan zijn met verzoekers belangstelling voor het Christendom. De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen concludeerde dat het aannemelijk is dat de Iraanse overheden op de hoogte zijn van verzoekers acties en bekering in België en het tevens aannemelijk is dat verzoeker omwille van de oecumene aan protestacties in België, zijn bekering tot het Christendom en zijn familiale achtergrond en de bijzondere functie van zijn vader in Iran, in de bijzondere negatieve aandacht van de Iraanse overheden is gekomen.

2.5. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoekers interesse in het Christendom de hoofdrede vormde voor zijn vlucht uit Iran. Zo gaf hij tijdens zijn eerste asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken 'godsdienst' op als motief voor zijn vertrek (1° asielaanvraag, stuk 11, p. 10). Ook tijdens zijn gehoor in dringend beroep stelde hij Iran te hebben verlaten omwille van zijn religie (1° asielaanvraag, stuk 5, p. 8). Bij het uiteenzetten van zijn vluchtrelaas stelde verzoeker omwille van zijn interesse in het Christendom problemen te hebben gekend op de universiteit en met zijn familie, in het bijzonder met zijn neef H. R. S., die imam is en de zoon van Ayatollah Rabani Shirazi die thans overleden is maar vroeger "lid van de wachtters" en vertegenwoordiger van de Opperste Gids in Shiraz was. Nadat verzoeker op 25 december 2001 in gevecht was geraakt met zijn neef, tijdens welk gevecht verzoeker van de trap zou zijn gesmeten en zijn linkervoet brak, verbleef hij een aantal maanden bij een vriend van zijn oom te Kazeroun, tot hij op 17 maart 2002 het land heeft verlaten (1° asielaanvraag, stuk 11, p. 11-12 en stuk 5, p. 8 en p. 13-17). Thans dient echter te worden vastgesteld dat van verzoekers voorgehouden bekering niets overeind blijft.

Immers, uit het administratief dossier, en in het bijzonder uit de documenten onderschept door de luchthavenpolitie van Bierset, blijkt dat verzoeker een religieus huwelijk volgens de moslimtraditie aanging met S.H., een Iraanse moslima, in een sjiitisch-Iraanse moskee in Turkije. Op grond van dit huwelijk en mede gelet op het feit dat een moslimvrouw slechts in het huwelijk kan treden met een moslimman en de vaststelling dat verzoeker blijkens zijn verklaringen reeds enkele jaren niets concreet doet met zijn nieuw verworven geloof en bovendien van zijn religieuze engagement sinds het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus niets meer overeind blijft, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan geen geloof meer worden gehecht aan verzoekers oprechtheid van zijn bekering tot het Christendom of althans aan het feit dat hij nog altijd christen is. Van doorslaggevend belang bij de beoordeling van zijn beweerde vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten is echter de vaststelling dat verzoeker de documenten met betrekking tot zijn religieus huwelijk liet legaliseren door de vertegenwoordiging van de Iraanse autoriteiten in Turkije, met name het Iraanse consulaat in Istanbul. Verzoekers contact met het Iraanse consulaat en het feit dat hem zonder enig probleem de nodige documenten werden overhandigd, vallen niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging en ondermijnt dan ook fundamenteel zijn vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, op welke grond deze voorgehouden vrees ook zou gesteund zijn.

Bovendien rust op verzoeker nog steeds de plicht om optimale medewerking te verlenen aan de verschillende asielinstanties, wat onder meer inhoudt dat hij steeds de waarheid dient te vertellen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal zijn verbintenis met S.H. niet spontaan vernoemde wanneer hem werd gevraagd naar een eventueel huwelijk doch enkel aangaf met haar verloofd te zijn geweest. Zelfs na confrontatie met bovengenoemde documenten in verband met zijn huwelijk blijft verzoeker ontkennen ooit met S.H. een religieus huwelijk te zijn aangegaan (administratief dossier, stuk 6, p. 2 en 8-11). In het verzoekschrift herhaalt hij zijn eerder afgelegde verklaringen, namelijk dat hij met S.H. enkel een Sigheg (tijdelijk huwelijk) bij een mullah heeft afgesloten, dat dit geen officieel Iraans huwelijk betreft en een huwelijk pas officieel is als het officieel in een land wordt gehouden. Verzoeker houdt vol dat hij zelf nooit op het Iraans consulaat in Istanbul is geweest en stelt dat hij bovendien voor de twee volmachten van hem aan de vader van S.H. telkens opzettelijk een volledig fout adres heeft opgegeven, meer bepaald Kerkstraat 22 te Gent. Met het minimaliseren van zijn verbintenis met S.H., het geven van een eigen definitie van een officieel huwelijk en het uiten van blote beweringen, wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan het feit dat blijkens de stukken gevoegd aan het administratief dossier wel degelijk een religieus huwelijk werd aangegaan en dat de documenten in verband met dit huwelijk door het Iraanse consulaat werden gelegaliseerd zodat verzoeker voor de Iraanse autoriteiten wel degelijk officieel gehuwd is. Het feit dat de volmachten een foutief adres in België bevatten doet niets af aan deze vaststellingen. Overigens wijst de Raad uitdrukkelijk naar de vertaling van het huwelijkscertificaat waarop vermeld staat "Certificat de mariage

permanent religieux" (bewijs van een duurzaam huwelijk), hetgeen duidelijk verzoekers bewering dat het ging om een tijdelijk huwelijk tegenspreekt.

Zo verzoeker beaamt dat hij niet meer praktiserend katholiek is en terecht stelt dat het zijn goed recht is om de godsdienstbeleving persoonlijk te houden zonder dat dit gevolgen mag hebben voor zijn statuut en zijn verblijf in België, herhaalt de Raad dat, gelet op de bovenstaande overwegingen, ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de oprechtheid van verzoekers bekering tot het Christendom en het feit dat hij thans nog christen zou zijn. Het is niet onredelijk dat de Commissaris-generaal ten aanzien van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht om religieuze redenen een nieuw onderzoek instelt wanneer op grond van nieuw verkregen informatie en documenten blijkt dat ernstig kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van de voorgehouden bekering. Dergelijk onderzoek gaat geenszins in tegen de religieuze vrijheid en maakt derhalve geen schending uit van artikel 9 EVRM of van artikel 18 BULO.

2.6. De Raad herhaalt dat de beslissing waarbij verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag als vluchteling werd erkend, steunde op drie motieven, namelijk zijn bekering, zijn doorname aan protestaties in België en zijn familiale achtergrond en de bijzondere functie van zijn vader in Iran. Het is de combinatie van deze drie elementen die hebben geleid tot de conclusie dat verzoeker in de bijzondere negatieve aandacht van de Iraanse overheden is gekomen. Daar echter ten gevolge van verzoekers traditioneel islamitisch huwelijk thans is komen vast te staan dat in zijn hoofde bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn "bekering" kan worden aangenomen, aspect dat de kern van zijn vluchtrelaas uitmaakte, dienen tevens zijn politieke activiteiten in België als ook zijn familiale achtergrond en de bijzondere functie van zijn vader in Iran in een ander daglicht te worden geplaatst. Met betrekking tot verzoekers familiale achtergrond, namelijk het feit dat hij uit een zeer religieuze familie komt en verwant is met Ayatollah Shirazi, ontwaart de Raad actueel geen mogelijk gevaar in geval van terugkeer aangezien deze familiale situatie louter als problematisch kan worden beschouwd in de hypothese van een effectieve bekering, wat in casu duidelijk niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verder dient de Raad te concluderen dat noch de (in het verleden) ontwikkelde oppositionele activiteiten in België noch de functie van zijn vader en de problemen die hij in Iran heeft gekend omwille van zijn vader hem voldoende vrees inboezemden om af te zien van contacten met zijn autoriteiten zodat deze elementen op zich niet afdoende zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoekers persoonlijke gedrag, met name het feit dat hij de documenten met betrekking tot zijn huwelijk door het Iraanse consulaat in Turkije liet legaliseren op fundamentele wijze zijn vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ondermijnt, op welke gronden deze vrees ook zou gesteund zijn. De erkenning van verzoekers familie doet niets af aan deze vaststelling en doet evenmin afbreuk aan de plicht van de Commissaris-generaal om elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen en beschikbare informatie te onderzoeken.

2.7. Gelet op bovenstaande determinerende vaststellingen, met name het feit dat verzoeker zijn religieus islamitisch huwelijk liet legaliseren door het Iraanse consulaat in Istanbul - welke gedrag zoals gesteld fundamenteel zijn vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ondermijnt - en verzoekers duidelijk gebrek aan medewerking daar hij tot op heden, zelfs na confrontatie met de documenten betreffende zijn huwelijk, blijft ontkennen dat hij een officieel huwelijk is aangegaan en hij tevens ontkent dat hij zelf ooit op het Iraanse consulaat in Istanbul is geweest, is de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers militaire dienst bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de overwegingen correct zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoeker aangaande zijn militaire dienst opmerkt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich voor haar beslissing van 30 juni 2005 niet gesteund heeft op de bezwaren inzake de militaire dienst zodat het ook geen motief is geweest voor de positieve erkenning, doch integendeel oordeelde dat haar bevoegdheid beperkt is tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten zodat de stukken en de feiten van de eerste asielaanvraag niet meer beoordeeld konden worden, wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn beslissing, alle objectieve gegevens mag nagaan die hij nodig acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Hij mag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat in het kader van een meervoudige

asielaanvraag of een intrekking van een eerdere erkenning uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Aldus mag de Commissaris-generaal zijn oordeel mede baseren op de daarin vervatte informatie. Hij mag eveneens verklaringen vergelijken die werden afgelegd in het kader van meerdere procedures en door middel van eventuele tegenstrijdigheden het bedrieglijke karakter van de vluchtelingenverklaring vaststellen. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal onrechtmatig in het bezit is gekomen van zijn militaire dienstkaart zodat het stuk uit de debatten moet worden geweerd, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.3.

2.8. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Aangaande de subsidiaire bescherming is de Raad van mening dat de bovenstaande vaststellingen voldoende draagkrachtig zijn om tevens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te schragen. Voor de toekenning van deze status dienen er overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers zwaarwegende gronden te bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico wil stellen. Door zijn persoonlijk gedrag, in het bijzonder door zijn contacten met het Iraanse consulaat in Istanbul, ontkent verzoeker zelf het bestaan van dergelijke zwaarwegende gronden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

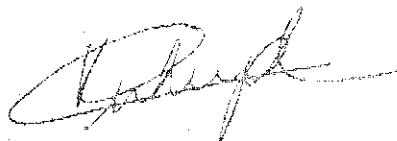
De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend en negen door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

K. VERHEYDEN

De voorzitter,

M.-C. GOETHALS